

מסורת הש"ס

(א) קדושין נע., (ב) (כ"ב)
קלו; כריות כל, (וע'
תוס' מנחות נח: ד"ה וליכא
למרי כתבו דזה חסיונות
הפטרות), (ג) (ע"י רש"י
שם קנ: ד"ה שופטא
וכע"י סח: ד"ה שופטא),
(ד) (ע"י רש"י ביק"ט: ד"ה
קופיא), (ה) (ע"י תוס'
כ"ב קלא, ד"ה כלן בואו
כו' גם סוף דבריהם).

הדרך עלך כל הנש

השולח. והשיב: אינו יכול לבטלו. בגמרא פריך פשיטא: בראשונה. כל היה מטבטו בפני השליח ולא בפני האשה אלא במקום שהיה עומד היה מטבטו בפני שלשה: מפני חיקון העולם. שהשליח שחזרו וירע בדבר מוליכי לה והיא יסתם דרך גב' הגיטו. והו' משמע שדרך חזרו והשיבו: ואפילו ממילא. שנשאתה שליח בדרך והיה לו לה דרך לשם ורחאו ואפיה בטל: ולא בארמין. חזן דעתו לבטלו אלא אגורה עומד חזק חזק מן הדשים

הגהות הב"ח

(א) משה נ"ד במקום
אחר: (ב) גם' מנוטלת
היא תינטל:

לעזי רש"י

פושטות י"ד. מעור.

מוסף רש"י

שופתא. לשון אחיה (ע"ז)
כח:—

שדרן עלך כל חג

אִיבֹה הוּא דָגָה טָרָה. כִּי בְטִילֵה הוּא
 עֲמָנָם בָּעַל וְלִכְתָּ לַחֲמִיר לַעֲשׂוֹה
 מִיִּמְרִין דְּלֵא הוּא מִטְרָה נִפְשֵׁה מִמֶּס
 לַעֲשׂוֹה: אָבֵל שְׁלִיט. כִּי שֵׁלָה שְׁלִיט
 לַעֲשׂוֹה חֲמִירִין לַעֲשׂוֹה מִיִּמְרִין וּמִמֶּס
 שִׁיבְרָתָא דְּשִׁלִּיט חֲתָרוֹן לֵא אִיכָפֵת
 לִיָּה: בְּנֵי הוּא. מִשְׁמַע בָּעַל יֵא
 וְכֵן אִי אִפְשִׁי בֹ: פִּסְבּוֹל הוּא. לֵא
 מִשְׁמַע דְּלִיבֹה מִבְּעַל לִיָּה אֵלָּא מִיָּא
 עֲלִיז שֵׁם פִּסְבּוֹל וְהָ לֵא: אִלָּא אֲמַר
 בְּלוֹם. חֲכֵה בֵּי יֵד כְּרַחֵם וְאֵם יֵד
 לוֹ בְּעַל חֻב גִּזְבֵּה אֲחֵה בִּשְׁבִילִי לִפִּי
 שְׁכַל הַשְׁמוּטָה הַלּוֹ לִשְׁוֹן עֲמִיד הֵן
 וְהוֹאִיל וְקִבְלָה אִינוּ יִכּוֹל לַחֲזוֹר בֹּ:
 בְּעֵלֵה הוּא. מִשְׁמַע בְּעֵלֵה הִיָּה
 מִקֹּדֶם שְׁקִיבְתִּי הוֹדָאת עֲבֵל דִּין
 כְּתָהֵה עֲדִים דְּמִי וְהִרִי אֲמַר שְׁלָה
 וְכֵה בֵּי וַחֲתָרֵה לְנוֹמָן וְהִרִי נִמִּי מִיָּא
 לָקֵן בְּפִירִין (דָּף מ"ו). כְּתָבְתִּי וַחֲתָמִי
 עֲלֵהם שְׁפִירָתִי (דָּף מ"ז). וְהוֹאִיל אֲמַר
 לֵא כְּכֹב וַחֲתָן לִי הוֹדָאת בְּעַל
 דִּין כְּתָהֵה עֲדִים וְהִרִי נִמִּי דְּלִמַּר
 בְּעֵלֵה הִיָּה מִקֹּדֶם לֵקֵן נָמָן:
 שְׁמִי

מתנה דבריו קיימין אלמא

כל הגט פרק שלישי גימין

הממלא מקום: **ד"ר יצחק שור**
 מנכ"ל: **ד"ר יצחק שור**
 סגן מנכ"ל: **ד"ר יצחק שור**
 סגן מנכ"ל: **ד"ר יצחק שור**

שופתא בקופינא דמרא רפיא רב יוסף אמר
אפילו סיכתא בדפנא רפיא רב אחא בר
יעקב אמר אפילו קניא בכופתא רפיא:

הדרך עלך כל הגש

השולח ^אגם לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גמ שנתתי לך במל הוא הרי זה במל קידם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גמ ששלחתי לך במל הוא הרי זה במל אם משהגיע גמ לידה שוב אינו יכול לבטלו כראשונה היה עושה ב"ד ^בממקום אחר ומבטלו ה"תקין רבן גמליאל הוון שלא יהו עושין כן מפני תיקון העולם: **גמ'** הגיעו לארץ קתני אלא הגיע ואפי' ממילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה דבתרא משליחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמרינן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו דלא מרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי מרח ודאי לצעורה קא מיכוין קמ"ל אם לא צריכא דמדרד עליה מעיקרא לבטולי מהו דתימא איגלאי מתלא למפרע דבטולי דבטליה קמ"ל: **ת"ר** דבטל הוא אי איפשי בו דבריו קיימין פסול הוא אינו גמ לא אמר כלום למימרא דבטל לישנא דלבטיל משמע והאמר רבה בר איבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבובי מקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה וכו' מבוטלת ^א תיבטל אי איפשי בה לא אמר כלום בטלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אביי בטל

דמי איכא מידי דמדאורייתא לא הו גט ומדרבנן הוה גט ודיון שקלא דומה לדברים שגבל א
מיה אמרין בטבול שלא צ"ד בלא ידיעת שניה ואשא דמשמע פשט הלכה דלא הו בטול ואי
להקל אבל ויעיל להחמיר ועוד נראה לרבי כי דברים שגבל אינן דברים אפי' היא דק"ל שגא
דקדושין (פ"ג.) לדברים שגבל אינן דברים וסופין אותו עד שיאמר רואה אני דגט ודפסרה ואמר
היבא שגבל גייל דעמי ים לט לעשת דעמו מעלמני : והאמר רבה רב איבי א"י ששת ואמר
אבוא אי"ר ששת דרבה בר אבוא היה רבו של רב נתמן ורב נתמן מצויר של רב שש : מבר
אמר ב"ב. מיה דפסקר במתא דברייתא (דף כ"ה.) גרסי' איפכא מצבולת היא מיטבט אי אפי
מתנא לא אמר כלום : ואי אפשי' לאפשי' המגרס האם דהבא דהאם פירין מיה אדרש לקס דלמרא הוה
לא הקודם בה וכו' ורב שש קאמר דאם לאו דבריו קאמר מאי לאו דבריו קאמר מאי אפשי'
והבא אי אפשי' בה בטלה היא אינה מתנה דבריו קיימים אפי' שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי'
לו דהאי דבריו קיימים ברי' אפשי' בה היינו פשוט דהו לשון הפקר דמתמך בברייתא לרש לקס
אמר שם ייבש כאן גיראך דברייתא ודיק בדטל מתקרא משמע מדקתי בטלה היא אינה מתנה
אפי' הי דבריו קיימים והו הפקר וכל המהויר בה וכו' אלא שפאל מעיקרא משמע היא הו כ
זוכה בהן שאינן מתנות דכאן גמי זוכה בהו ולכן לא אמר כלום והאי דקאמר שמי לשונות משמע ול
במתנות קאמר אלא דמהי היינו לשון טבול לו דטוב לו שיטבול הגט וטוב לו שלא יטבול (א
ר"מ דף ע"ו.) דחשיב עילו לבעל לא שמהרה הגט לחול דאמרין בשלמא אי איתמר איפכא התק

לב.

ש"ס הוא. לרבי דאמר בטלו מבוטל
אורחא דמלחא דלא מותר לנטול
ב"ד שלא בפני השליח אקור לנטול
קט הגיע בשליח דהשתא אין צריך
בית דין אין נמי היא גופה אלא
למשמע' דלא אמרינן לצוהר קא
מיחין בדאמרינן בנמרא ולא לומר
דדוקא כבי האי גוונא בטל:

ולא אפרין לצעורה קא מיבוי.
 וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך
 יהיה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד
 ולומר וי"ל דהוה אמינא כיון שאינו

[illegible]

למלימור אשור הב לה דאמר לקמן
(שם) ובי מבטל ליה אחר שבא ליה
שעסבא שפדור שעדיין הוא ביד השליט
ולא כלל ליה אחר אלאו מילתא למפרע
לדכטולי הוא רהיט קמ"ל ממני
לדלאו כלום הוא ועומא משום
לדכטולא שעה שהוא רחל ונא
ועמא לה לשלם וכל לאשה וכל
לכ"ד והוא להו דברים שכלב דאין
לדברים אע"פ שנאמן לומר כן היה
לכלבי ואף ע"ג דנעלמא גבי ההוא
הדיוקן אדעתא למסאק לארץ ישראל
הדיוקן דמ"ט: דין הוא דלא הוא
לדברים כיון שלא חשש למפרע רואה
הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אבל
כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ
שלא לדברים שכלב לא היה יודע

יבא עקירם דבר מן התורה ועדיפא
 י שמה בטול שלא ב"ד איז מויעל
 מלפרסם כוונ שרואה להוריה פנ"ב
 י הדין צונו ככלל היות דברים אלא
 י רבה בר אבובי ב"י ולי"ד רבה ר
 י ית היא תיבב"א אי אפ"י בה א"א
 י בה דבריו קיימים בטלה איז אינה
 י מתנה לחברו ואמר הלא אי אפ"י
 י למרה ומיניו לפרסם דגריסיהם
 י כמו שמקשה אנטלה משום שפוט
 י וי גריסא וו אינה ברוב פשט וריי
 י אחר כלום דאי ליבעטל משמע להב"א
 י עז על כל ממנות אשלים טותן לחברו
 י דמתייני בה קאלר לאו דמתייני דבריו
 י הנה ווא דמשמע צריש פ' האומנים
 י לי גיטי ואשקח אמרה הבא לי גיטי
 י וואו

עין משפט
גר מצודה

א א מ״י פ״ו מ״ה
גירוסה הלכה ע״ה
ו (הלכה י״ו) קמח עשׂן
טושי׳ם ח״מ״ע קמח
ספ״י טו
ב ב מ״י טושי׳ם ע״ה
ספ״י ט
ג ג מ״י טושי׳ם ע״ה
ספ״י ט
ד ד מ״י טושי׳ם הלכ״ב
ו (הלכ״ב) טושי׳ם ע״ה
ספ״י ט
ה ה מ״י פ״ד מ״ה זכ״ה
הל״א קמח עשׂן פ״ב
טושי׳ם ח״מ״ע רמח
ספ״י ו זכ״ה ו ע״ה

תוספות רי"ד

השולח נט לאשתו ורבי
בבלי וא שולח ארבע
שליח ואמר לו נט שנתתי
לך בטל הוא הרי זה
בטל קדם אצל ארבע
אין שולח אצלה [שליח]
ואמר לה נט ששליחתי
לך בטל הוא הרי זה
בטל אם שמיני נט ליה
אני יורד לטבול: תרי
בטל הוא לא אפשר נט
ברבי קרימי. פי' משפס
לשונות לא לטק ביטול.
פסול הוא אינו נט
בטל כלום פי' ששולח
שמציא עמיו לע ששפס
נט פסול והיו גור וארס
אחר שמי' מה' לא
פסול כלום אבל אם אמר
פסול יהיה לא יהיה
נט הרי הכי נט והרי
לשון ביטול והנט בעי